

בבית המשפט העליון

בש"פ 6817/11

בפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: ישראל רפאלי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, בתפ"ח
 973/00, מיום 13.9.2011, שניתנה על ידי כבוד השופט א'
 ואגו

תאריך הישיבה: כ"ח באלול התשע"א (27.9.2011)

בשם העורר: עו"ד יריב בן דוד

בשם המשיבה: עו"ד יעל שרף

חקיקה שאוזכרה:

חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, תשס"ו-2006: סע' 1, 12, 13, 13(ב), 13(ג), 14, 14(ב), 18,
 18(א), 20(א), 20(ב), 23

כתבי עת:

לימור עציוני, טליה קלצקי, "תופעת הפרופיליה וחוק הגנה", עלי משפט, ט (תשע"א) 239

דנה פוגץ, "ביום שאחרי" - גישות", הפרקליט, נא (תשע"א) 139

מיני-רציו:

* תנאי סף למתן צו פיקוח לפי חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, הוא, כי הערכת מסוכנות מעודכנת בעניינו של העבריין תקבע כי דרגת המסוכנות הנשקפת ממנו אינה נמוכה. לאחר מכן יש לבחון את פרק הזמן המבוקש בצו והמגבלות הקבועות בו, על רקע מבחני המידתיות המוכרים בפסקה. תוקפו של צו פיקוח לא יעלה על תקופה של 5 שנים. בתוך כך, רשאי ביהמ"ש להאריך את הצו מעת לעת.

* עונשין – זכויות נפגעי עבירה – חוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין, התשס"ו-2006

* עונשין – ענישה – דרכי ענישה: צו פיקוח

ביהמ"ש העליון דחה את הערר בקובעו:

חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, מטרתו היא להגן על הציבור מפני פגיעתם של עברייני מין מועדים. עבירות מין נמנות על החמורות, הקשות והפוגעניות ביותר מבחינת ההשלכות על קורבנות העבירה, בין היתר מפני שמבצעהן מתאפיינים לא אחת ברצידיביזם. חומרתה המיוחדת של עבריינות המין, שכיחותה, והקושי בהתמודדות עמה, הן שעומדות ביסוד ההסדר החקיקתי המאפשר פיקוח על עבריין המין גם לאחר שסיים לשאת בעונשו.

תנאי סף למתן צו פיקוח הוא, כי הערכת מסוכנות מעודכנת בעניינו של העבריין תקבע כי דרגת המסוכנות הנשקפת ממנו אינה נמוכה. לאחר מכן יש לבחון את פרק הזמן המבוקש בצו והמגבלות הקבועות בו, על רקע מבחני המידתיות המוכרים בפסקה. תוקפו של צו פיקוח לא יעלה על תקופה של 5 שנים. בתוך כך, רשאי ביהמ"ש להאריך את הצו מעת לעת, אם מצא כי רמת הסיכון להישנות עבירת מין אינה נמוכה. בתום 5 שנים רשאי ביהמ"ש לתת צו פיקוח חדש – בהסתמך על הערכת מסוכנות עדכנית – רק אם מצא כי רמת הסיכון הנשקפת מהעבריין היא גבוהה. המגמה בפסיקה היא להימנע מלפסוק צו פיקוח לתקופה המרבית מלכתחילה – גם כאשר דרגת המסוכנות גבוהה – ולקצוב את תקופות הפיקוח בתוך מסגרת התקופה המרבית בכדי לאפשר הערכת מסוכנות מחודשת בכל פרק זמן ובחינת הארכת תקופת הפיקוח בהתאם.

אשר לתנאי צו הפיקוח. אלה משמשים כאמצעי מנע הנקבעים בהתאמה אישית לכל עבריין. בעיון ברשימת המגבלות האפשריות המנויה בסעיף 13(ב) לחוק, לא ניתן שלא לתת את הדעת למשמעות כבדת המשקל שיש למתן צו פיקוח לפי חוק זה, על הפרט, חירותו וזכויותיו. בבחינת תקופת הפיקוח והמעקב והמגבלות הפרטניות המבוקשות, נפסק כי יש להחיל את מבחני המידתיות המוכרים בפסיקתנו, כחלק ממלאכת האיזון בין האינטרס הציבורי לבין זכויות העבריין.

במקרה הנדון, החלטת בימ"ש קמא, שהתבססה על הערכת המסוכנות העדכנית שהתבצעה ע"י המרכז להערכת מסוכנות, היא צופה פני עתיד כנדרש, ואין מדובר במסגרת ענישה נוספת בגין העבירות שביצע העורר בעבר. זאת ניתן ללמוד מכך שהמרכז להערכת מסוכנות בחן כל אחד מהמשתנים העדכניים בעניינו של העורר, והשלכותיו על הסיכוי לרצידיביזם. בין היתר, ניתן משקל להתנהגותו הנוכחית של העורר, שממשיך להכחיש שביצע את המעשים שבהם הורשע. התנהגות זו היא גורם סיכון משמעותי (כמובן שמדובר בנתון שיש לאזנו עם מכלול הנתונים והנסיבות הצריכים להכרעה).

בנסיבות העניין, נמצא כי ההחלטה להאריך את תוקפו של צו הפיקוח, יש בה כדי לשמש בלם חיצוני להתנהגות העורר, מקום שבו נעדרים בלמים פנימיים. ביהמ"ש – כאמור – נעתר לבקשת המדינה רק

באופן חלקי. יש בכך כדי להעיד על כך שביהמ"ש ניסה לצמצם ככל הניתן את הפגיעה בעורר, ובחר את האמצעי שפגיעתו פחותה. אשר למידתיות "במובן הצר", לא נמצא להתערב בהכרעת בימ"ש קמא, שכן האינטרס הציבורי בהמשך הפיקוח על העורר – נוכח הערכת המסוכנות העדכנית בעניינו – גובר על הנזק שנגרם לו כתוצאה מהארכת תקופת הפיקוח בשישה חדשים. המגבלות הפרטניות שהוטלו על העורר בצו הפיקוח הן סבירות, והותאמו למידותיו כדי להתמודד עם הסיכון להישנות העבירות.

החלטה

בפני ערר לפי [סעיף 23 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין](#), התשס"ו-2006 (להלן: החוק) על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 13.9.2011 (כב' השופט א' ואגו) להאריך את תקופת תחולת צו הפיקוח והמעקב שניתן בעניינו של העורר לפרק זמן של ששה חודשים נוספים.

רקע

1. ביום 8.1.2002 הורשע העורר בשני אישומים של ביצוע מעשים מגונים בקטינים, ונגזרו עליו שבע שנות מאסר בפועל ו-18 חודשי מאסר על תנאי. ערעורו לבית משפט זה על הרשעתו וגזר דינו, נדחה. העורר השתחרר מבית הסוהר, לאחר שנשא בעונשו, ביום 30.7.2007. טרם שחרורו, התקיים דיון בעניינו של העורר, במסגרת בקשת המדינה לפי [סעיף 12 לחוק](#), שבו נקבע – בהסכמת העורר – כי יוטלו עליו תנאי פיקוח למשך ארבע שנים והם: חובת התייצבות והודעה לפי [סעיפים 20\(א\)](#) ו-[20\(ב\)](#) לחוק; חובת שיתוף פעולה עם קצין הפיקוח; איסור הכנסת קטינים למגוריו; איסור החזקת חומר פורנוגרפי בביתו; איסור התחברות עם קטינים; ואישור קצין הפיקוח למקום תעסוקה. לצורך הפיקוח על מגבלות אלו ניתנו לקצין הפיקוח חלק מהסמכויות המנויות [בסעיף 18\(א\)](#) לחוק. בחלוף כשנתיים וחצי מתחילת תקופת הפיקוח, עתר העורר לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, בבקשה לבטל או לצמצם את תנאי הפיקוח. בהחלטה מיום 13.2.2010 דחה בית המשפט (סגנית הנשיא ר' יפה-כ"ץ) את בקשת העורר וקבע, כי על רקע הפרה של תנאי הפיקוח, נוכח תפיסתו של העורר על ידי קצין הפיקוח בביתו צופה בחומר פורנוגרפי, קיים חשש שמא ישוב ויבצע עבירות אם יוסר הפיקוח או יצומצם. בית המשפט הדגיש כי האיסור על החזקת חומר פורנוגרפי הוא נגזרת ישירה של העבירות שבהן הורשע העורר, שכן חלק מהמעשים המגונים בהם הורשע העורר התבצעו תוך צפייה בחומרים פורנוגרפיים.

הדיון בהארכת צו הפיקוח

2. עובר לפקיעת צו הפיקוח, עתרה המדינה להארכת תוקפו לשנה נוספת לפי [סעיף 14\(ב\)](#) לחוק. בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט א' ואגו) נעתר לבקשה באופן חלקי, והאריך את תוקף צו הפיקוח לתקופה נוספת של ששה חודשים בלבד. בית המשפט ציין כי עדיין קיים צורך בפיקוח על העורר, הגם שהפרות צו הפיקוח המיוחסות לו לא היו במדרג החמור ביותר, ועל אף שרמת המסוכנות הנשקפת ממנו מוערכת כיום כ"בינונית". בית המשפט סמך החלטתו זו על כך שהעורר אינו לוקח אחריות על המעשים שבהם הורשע; אינו משתף פעולה עם גורמי הפיקוח והסיוע; וכן משום שהירידה ברמת המסוכנות המינית הנשקפת ממנו נובעת בעיקרה מהעובדה שהעורר עבר את גיל 60, רף שנתפס בגופים המקצועיים כמפחית את מידת המסוכנות. עוד ציין בית המשפט את החשיבות שבפיקוח כגורם חיצוני שיש בו כדי להרתיע את העורר מלשוב ולסכן קטינים, נוכח הקושי של העורר להציב לעצמו בלמים פנימיים מספיקים. בית המשפט החליט להיעתר לבקשת המדינה באופן חלקי בלבד, לאחר שאיזן בין האינטרס הציבורי לזכויות העורר, בשים לב לאופן שבו מופעל החוק – הלכה למעשה – על-ידי בתי המשפט.

3. מכאן הערר שלפניי. שבגדרו מלין העורר על הארכת צו הפיקוח בעניינו. בהתאם להחלטתי מיום 21.9.2011 מונה לעורר עורך-דין לייצגו מטעם הסנגוריה הציבורית, שאף טען לו בכישרון בדיון שלפניי. לאחר הדיון הודיע העורר בכתב כי עורך הדין אינו מייצג אותו יותר.

טענות הצדדים

4. לדברי העורר, הסכמתו המקורית לצו פיקוח לפרק זמן של 4 שנים ניתנה כאשר לא היה מיוצג. מלכתחילה – כך לשיטתו – לא היה מקום לתת צו פיקוח לפרק זמן ארוך כל כך, במיוחד נוכח המקובל בפסיקה היום. לדבריו, צו פיקוח לפרק זמן של 4 שנים (ולאחר החלטת בית המשפט קמא, 4 שנים וחצי) – הנושק לתקופה המירבית – אינו שכיח אפילו ביחס לעבריינים בדרגת מסוכנות גבוהה, מה גם שלפי הגורמים המקצועיים, דרגת המסוכנות הנשקפת מהעורר היא בינונית בלבד. העורר מוסיף כי בית המשפט קמא לא התייחס למשתנים שונים שיש בהם כדי להפחית את מסוכנות העורר: העובדה כי העורר מתגורר כבר שלוש שנים בבית דיור מוגן לקשישים, שם הוא מוערך

על ידי צוות המקום ואף מבצע עבודות התנדבות שונות; וכן גילו ומצבו הבריאותי הרעוע, על רקע בעיות לב כרוניות. לעניין הפרות העבר של תנאי הפיקוח, טוען העורר כי מדובר בהפרות מינוריות שכלל לא נפתחו בגינת תיקי הפרה, מה גם שאלה התרחשו לפני למעלה מארבע שנים. בנוסף, ההפרה לכאורה, שכללה צפייה בחומר פורנוגרפי לא נכנסת לגדרי "החזקה" כאמור במגבלות צו הפיקוח, שכן היה מדובר בצפייה בשידורי לוויין. העורר שב ומעלה טענות שהועלו בפני הערכאה הדיונית, בדבר חוסר האמון שהוא רוכש לקצין הפיקוח והתחושה כי קצין הפיקוח מתנכל לו באופן אישי ומנסה לחבל בניסיונותיו למצוא עבודה.

5. המשיבה מצידה, סומכת ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי. לדבריה, האינטרס הציבורי גובר במקרה זה על אי הנעימות הנגרמת לעורר בעקבות המגבלות המוטלות עליו. לטענתה, העובדה שאחת משתי הפרות של העורר כללה צפייה בחומרים פורנוגרפיים יש בה משום הגברת המסוכנות במידה ניכרת, במיוחד נוכח העובדה שאלמנט זה עמד ביסוד העבירות שבהן הורשע העורר, ובגינת נשא בעונש של שבע שנות מאסר בפועל. עוד טוענת המשיבה, כי המסוכנות עולה גם מכך שהעורר טרם נטל אחריות למעשיו וממשיך להכחיש את המעשים המיוחסים לו. המשיבה מפנה לחוות דעת מקצועית של המרכז להערכת מסוכנות שבגדרה נאמר כי לעורר "הפרעות אישיותיות, קווים פרנואידיים, הפרעות דלוזיונאליות ופתולוגיה מינית". וכי הוא מאובחן כבעל גבולות פנימיים חלשים ומקשה בשיתוף פעולה עם הפיקוח – אלו לטענתה מקימים את הצורך בהמשך הפיקוח. המשיבה טוענת כי בית המשפט המחוזי ערך איזון ראוי בין השיקולים השונים ואף הקל עם העורר כאשר האריך את הצו בחצי שנה בלבד. בנוסף, טוענת המדינה כי חודשיים תמימים מתוך ששת החודשים חלפו בניסיונות ליצור קשר עם העורר על ידי גורמי האכיפה – דבר שמנע את יישום הצו. לעניין טענת ההתנכלות מצד קצין הפיקוח, משיבה המדינה, כי טענות אלו עלו כבר בעבר, ומאז אף הוחלף קצין הפיקוח המטפל בעניינו של העורר.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בערר ובהחלטת בית המשפט המחוזי ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

6. כאמור [בסעיף 1](#) לחוק, מטרתו היא להגן על הציבור מפני פגיעתם של עברייני מין מועדים. עבירות מין נמנות על החמורות, הקשות והפוגעניות ביותר מבחינת ההשלכות על קורבנות העבירה, גם משום שפעמים רבות הקרבנות הם קטינים, או חסרי ישע, אך גם מפני שמבצעהן מתאפיינים לא אחת ברצידיביזם ([בש"פ 962/10](#) משה חורב נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (פורסם בנבו), 24.3.2010) (להלן: עניין חורב); [בש"פ 5668/07](#) פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ד' (פורסם בנבו), 24.9.2007; [7936/10](#) פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 20 (פורסם בנבו), 8.11.2010), והשוו: דנה [פוגץ' "כיום שאחרי" – גישות](#) חדשות במערכת המשפט לניהול סיכון של פגיעה מינית – מענישה בלבד לפיקוח ומניעה" הפרקליט נא 139, 147-148 (תשע"א) (להלן: פוגץ'). חומרתה המיוחדת של עבריינות המין, שכיחותה, והקושי בהתמודדות עמה, הן שעומדות ביסוד ההסדר החקיקתי המאפשר פיקוח על עברייני המין גם לאחר שסיים לשאת בעונשו.

צווי פיקוח ומעקב

7. סמכותו של בית המשפט להוציא צווי פיקוח ומעקב קבועה [בסעיף 12](#) לחוק, ואמות המידה לכך הותוו בין היתר בפסיקת בית משפט זה (ראו: עניין חורב, פסקאות 15-30; [בש"פ 6566/11](#) פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 2.10.2011)). תנאי סף למתן צו הוא, כי הערכת מסוכנות מעודכנת בעניינו של העברייני תקבע כי דרגת המסוכנות הנשקפת ממנו אינה נמוכה. לאחר מכן, יש לבחון את פרק הזמן המבוקש בצו והמגבלות הקבועות בו, על רקע מבחני המידתיות המוכרים בפסקה.

8. [סעיף 14](#) לחוק קובע כי תוקפו צו פיקוח לא יעלה על תקופה של חמש שנים. בתוך כך, רשאי בית המשפט להאריך את הצו מעת לעת, אם מצא כי רמת הסיכון להישנות עבירת מין אינה נמוכה. בתום חמש שנים, רשאי בית המשפט לתת צו פיקוח חדש – בהסתמך על הערכת מסוכנות עדכנית – רק אם מצא כי רמת הסיכון הנשקפת מהעברייני היא גבוהה. המגמה בפסיקת בתי המשפט מאז כניסת החוק לתוקפו, היא להימנע מלפסוק צו פיקוח לתקופה המירבית מלכתחילה - גם כאשר דרגת המסוכנות גבוהה- ולקצוב את תקופות הפיקוח בתוך מסגרת התקופה המירבית בכדי לאפשר הערכת מסוכנות מחודשת בכל פרק זמן ובחינת הארכת תקופת הפיקוח בהתאם. (ראו לדוגמה: [בש"פ 5668/07](#) חמדני נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו), 24.9.2007), [ב"ש \(מחוזי ת"א\) 92848/07](#) מדינת ישראל נ' בן ארי, פסקה 6 (פורסם בנבו), 9.12.2007), ועיינו גם בפוגץ', בעמ' 163).

9. אשר לתנאי צו הפיקוח – המנויים [בסעיף 13 לחוק](#) – אלה משמשים כאמצעי מנע הנקבעים בהתאמה אישית לכל עבריין, כדי למנוע ביצוע עבירות הדומות לאלה שהורשע בהן ([בש"פ 6566/11](#) פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 4 (פורסם בנבו), 2.10.2011); [בש"פ 1179/09](#) פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 8 (פורסם בנבו), 24.2.2009)). בעיון ברשימת המגבלות האפשריות המנויה [בסעיף 13\(ב\)](#) לחוק, לא ניתן שלא לתת את הדעת למשמעות כבדת המשקל שיש למתן צו פיקוח לפי חוק זה, על הפרט, חירותו וזכויותיו (ראו [בש"פ 5876/10](#) וקנין נ' מדינת ישראל, פסקה י"ג (פורסם בנבו), 25.8.2010); עניין חורב, פסקה 22). בבחינת תקופת הפיקוח והמעקב והמגבלות הפרטניות המבוקשות, נפסק כי יש להחיל את מבחני המידתיות המוכרים בפסיקתנו, כחלק ממלאכת האיזון בין האינטרס הציבורי לבין זכויות העבריין (עניין חורב, פסקה 27; [בש"פ 9220/10](#) פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (פורסם בנבו), 6.1.2011); [בש"פ 3014/08](#) פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (פורסם בנבו), 7.12.2008)).

10. מבחן המידתיות הראשון (התאמת האמצעי למטרה), נלמד [מסעיף 13\(ב\) לחוק](#) שקובע כי "בית המשפט ... רשאי לכלול בצו הפיקוח את התנאים הבאים, אם סבר שקיים קשר בין המגבלה הקבועה בתנאים לבין הסיכון הנשקף מעבריין המין לבצע עבירת מין נוספת". בגדרי מבחן זה, יבחן בית המשפט – בין היתר – אם הייתה בחינה מדוקדקת של נסיבות העבריין; אם הייתה הערכת מסוכנות אינדיבידואלית מקיפה; אם הצו צופה פני עתיד, ולא מסתמך יתר על המידה על מעשי העבר; ואם לא נעשה שימוש בצו כמסגרת ענישה נוספת בגין עבירות העבר. מבחן המידתיות השני (מבחן האמצעי שפגיעתו פחותה) נלמד מהוראות [סעיף 13\(ג\) לחוק](#), שמורה כי בית המשפט לא יורה "על הכללתו של תנאי מסוים בצו הפיקוח אם ניתן להשיג את מטרת הפיקוח והמעקב באמצעות תנאי אחר שפגיעתו בעבריין המין פחותה". מבחן המידתיות השלישי (המידתיות במובן הצר) נלמד, בין היתר, מהוראות [סעיף 18 לחוק](#) הדן בסמכות המפקח וקובע כי "קצין פיקוח יעשה שימוש בסמכויות הנתונות לו לפי חוק זה במידה הדרושה כדי למלא אחרי תנאי הפיקוח והמעקב, ותוך הגנה מירבית על פרטיותו של עבריין המין" (ההדגשה נוספה).

מן הכלל אל הפרט

11. הערכת המסוכנות שבוצעה בעניינו של העורר, עובר לפקיעת תוקפו של צו הפיקוח, קבעה כי רמת המסוכנות הנשקפת ממנו היא בינונית. רמה זו עונה על דרישת הסף הפורמאלית של [סעיף 12 לחוק](#), אך אין מדובר – כאמור – בתנאי יחיד. העורר ממקד את טיעונו נגד תקופת הפיקוח המצטברת הארוכה שבה הוא נתון כתוצאה מההארכה הנוספת, ולא נגד מגבלה כזאת או אחרת שהוטלה עליו – ובכך יתמקד גם דיונו.

12. הערכת המסוכנות העדכנית בעניינו של העורר התבצעה על ידי המרכז להערכת מסוכנות ביום 27.6.2011, והתבססה על מאפייניו האישיים של העורר ובהם: עברו הפלילי; תסקירי שירות מבחן בעניינו; בדיקות פסיכיאטריות וחוות דעת מב"ן; ההחלטה המקורית של בית המשפט המחוזי בעניין צו הפיקוח; ודו"ח יחידת הפיקוח. בנוסף נערכה לעורר בדיקה אישית. החלטת בית המשפט קמא, שהתבססה על הערכת המסוכנות האמורה, היא צופה פני עתיד כנדרש, ואין מדובר במסגרת ענישה נוספת בגין העבירות שביצע העורר בעבר. זאת ניתן ללמוד מכך שהמרכז להערכת מסוכנות בחן כל אחד מהמשתנים העדכניים בעניינו של העורר, והשלכותיו על הסיכוי לרצידיביזם. בין היתר, ניתן משקל להתנהגותו הנוכחית של העורר, שממשיך להתכחש לאבחנה בעניינו ומוסיף להכחיש שביצע את המעשים שבהם הורשע. התנהגות זו – השכיחה בקרב עברייני מין, ובפרט באלה שביצעו את העבירות בקטינים – היא גורם סיכון משמעותי (לעיון ראו: לימור עצינוני וטליה [קלצקי "תופעת הפרופיליה וחוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין" עלי משפט כרך ט' 239, 266-267 \(תשע"א\)](#)). הגישה הרווחת היא, כי לא ניתן לבצע הערכת מסוכנות ברמת דיוק גבוהה כאשר העבריין מוסיף להכחיש את התנהגותו הפסולה, ולכן הכחשת העבירה יכולה להוות, במקרה מתאים, אינדיקציה למסוכנות העבריין (השוו לעניין הכחשה כאינדיקציה עצמאית למסוכנות בהחלטות לעניין חופשות אסיר: [ע"א 6481/01 אל-עביד נ' שירותות בתי הסוהר פסקאות 14, 17, 30 \(פורסם בנבו\), \[23.10.2003\]](#)) כמובן שאין מדובר בגורם יחיד כי אם בנתון שיש לאזנו עם מכלול הנתונים והנסיבות הצריכים להכרעה.

13. בנסיבות שלפנינו, מצאתי כי ההחלטה להאריך את תוקף צו הפיקוח, יש בה כדי לשמש בלם חיצוני להתנהגות העורר, מקום שבו נעדרים בלמים פנימיים. בית המשפט – כאמור – נעתר לבקשת המדינה רק באופן חלקי, והורה על הארכת תקופת הפיקוח בשישה חודשים בלבד. יש בכך כדי להעיד על כך שבית המשפט ניסה לצמצם ככל הניתן את הפגיעה בעורר, ובחר את האמצעי שפגיעתו פחותה. אשר למידתיות

"במובן הצר", לא מצאתי להתערב בהכרעת בית המשפט קמא, שכן אני סבור כי האינטרס הציבורי בהמשך הפיקוח על העורר – נוכח הערכת המסוכנות העדכנית בעניינינו – גובר על הנזק שנגרם לו כתוצאה מהארכת תקופת הפיקוח בשישה חדשים. המגבלות הפרטניות שהוטלו על העורר בצו הפיקוח הן סבירות, והותאמו למידותיו כדי להתמודד עם הסיכון להישנות העבירות.

נוכח כל האמור – הערר נדחה.

ניתנה היום, ח' בתשרי התשע"ב (6.10.2011).

ע' פוגלמן 54678313-6817/11

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 11068170_M02.doc נב
מרכז מידע, טל' 077-2703333; אתר אינטרנט, www.court.gov.il
ניסוח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)